

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 231/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok łączny Sadu Rejonowego Piotrkowie Tryb. z dnia 25 stycznia 2022 roku w sprawie II K 515/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Rażąca niewspółmierność orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności z zastosowaniem zasady asperacji z przewagą jednak kumulacji kar, mimo że charakter czynów, za które wymierzono skazanemu kary podlegające łączeniu, jak i jego zachowanie w okresie odbywania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	kary nakazują zastosowanie zasady absorpcji kar.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Przy kształtowaniu kary łącznej zasadnicze znaczenie mają dyrektywy określone w art. 85a kk, zgodnie z którymi orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Realizacja tej powinności, w praktyce oznacza, że przy ustalaniu</p>			

wysokości kary łącznej, sąd musi mieć na uwadze, zarówno warunki i właściwości osobiste skazanego, jak i rodzaj oraz ilość popełnionych przez niego przestępstw.

Zasada absorpcji nie może być zatem sprzeczna z celami tej reakcji karnej, działać demoralizująco na sprawców, a przede wszystkim służyć odbieraniu jej jako instytucji premiującej popełnianie przestępstw.

Naczelną zasadą wymiaru kary łącznej w praktyce jest na ogół zasada asperacji, a zasadę absorpcji, zresztą jak i kumulacji, stosuje się wyjątkowo i tylko w sytuacjach nietypowych, szczególnie uzasadnionych.

Należy także dodać, że popełnienie większej ilości przestępstw jest ważkim czynnikiem prognostycznym, który przemawia za stosowaniem przy wymiarze kary łącznej surowszych reguł aniżeli wynikające z dyrektywy absorpcji (postanowienie Sądu Najwyższego -

Izba Karna z dnia 16 grudnia 2020 r. I KK 181/20, Legalis). Sąd II instancji miał więc uzasadnione podstawy do twierdzenia, że skazany nie zasługuje na złagodzenie kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji. Skazany dopuścił się wielu poważnych przestępstw. Czyny wchodzące w skład zaskarżonego wyroku zostały przez niego popełnione na przestrzeni kilku lat i były skierowane przeciwko mieniu, co oznacza, iż linia życia skazanego wykazuje tendencję do uzyskiwania środków finansowych za pomocą przestępstw, a nie przez pracę; oprócz tego A. W. ma „na koncie” inne skazania. Proces resocjalizacji w/w nie jest na tyle ugruntowany, iż trzeba uznać, że wymaga on dłuższego oddziaływania wychowawczego w jednostce penitencjarnej. Należy jednak docenić też pozytywne postawy skazanego w zakładzie karnym,

związane z
podnoszeniem
kwalifikacji i
wyróżniającym
zachowaniem się
podczas się podczas
szkolenia,
skutkującymi
nagradzaniem go w
jednostce
penitencjarnej,
kształtujące się u
niego krytyczne
oceny
dotychczasowego
życia. Jednak te
postawy nie są
ustabilizowane;
wieloletnie
karygodne
funkcjonowanie
skazanego wymaga
oddziaływania
wychowawczego,
aby w sposób
rzetelny ugruntować
w nim przekonanie
o nieopłacalności
naruszania
porządku prawnego
i wdrożyć go
skutecznie do jego
przestrzegania.
Skarżący ponadto
zapomina, że
priorytetowy
charakter mają nie
tylko cele
zapobiegawcze i
wychowawcze, które
kara ma osiągnąć
w stosunku do
skazanego, ale także
potrzeby w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa. To
właśnie te ostatnie
stanowią także

przeszkodę dla
wymierzenia kary
łącznej w wysokości
zbliżonej do
najsurowszej kary
jednostkowej, gdyż
zastosowanie zasady
zbliżonej do
absorpcji wobec
skazanego grozi
niepożądanym
społecznym
odbiorem takiego
zabiegu jako
wskazującego na
swoistą opłacalność
popelnienia więcej
niż jednego
przestępstwa o
wysokim poziomie
społecznej
szkodliwości z uwagi
na to, że reakcja
karna na pozostałe
czyny zabronione
i tak zostanie
zredukowana prawie
do zera na
etapie wymiaru kary
łącznej. Instytucja
kary łącznej nie
polega w istocie
na automatycznym
niejako
zmniejszeniu
dolegliwości za
przestępstwa już
popelnione, ale
służy racjonalizacji
wykonania kar
pochodzących z
różnych skazań
- zgodnie z
aktualizowanymi na
bieżąco celami
tychże kar.
Popelnienie wielu
przestępstw jest
okolicznością,
przemawiającą za

stosowaniem zasady zbliżonej do kumulacji kar. Popelnienie takiej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej, aby mogła zrealizować cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Wskazuje bowiem na daleko posunięty stopień demoralizacji skazanego, dla którego wejście w konflikt z prawem nie miało jednorazowego, przypadkowego charakteru, a było długotrwałym, ugruntowanym sposobem na życie. Właściwości osobiste, jak również analiza pobytu skazanego w zakładzie karnym nie mają na tyle waloru łagodzącego, aby skorygować w instancji odwoławczej na korzyść karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną w zaskarżonym wyroku, zwłaszcza że sąd II instancji rozszerzył bazę przedmiotowego wyroku łącznego o inne skazania w

oparciu o stan prawny obowiązujący w latach 2015-2020.		
Wniosek		
Wniosek o wydanie wyroku łącznego obejmującego jednostkowe skazania opisane w punktach: I, II, III, IV, V, VI, VIII w oparciu o zasadę absorpcji kar pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak jest jakichkolwiek podstaw do złagodzenia skazanemu orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności przez zastosowanie zasady absorpcji. Zmiana wysokości orzeczonej kary (reakcji karnej) może w wyniku postępowania odwoławczego nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”. Owa niewspółmierność w		

ustawie została
poprzedzona
określeniem
„rażąca”, co
wyraźnie zaostrza
kryterium zmiany
wyroku z powodu
czwartej podstawy
odwoławczej.
Określenie „rażąca”
należy bowiem
odczytywać
dosłownie i
jednoznacznie jako
cechę kary, która
istotnie przez swą
niewspółmierność
razi (oślepia).

Rażąca
niewspółmierność
kary zachodzić może
tylko wówczas, gdy
na podstawie
ujawnionych
okoliczności
mających zasadniczy
wpływ na jej wymiar
można by przyjąć,
że zachodziłaby
wyraźna różnica
pomiędzy karą,
jaką należałoby
wymierzyć w
instancji
odwoławczej a karą
wymierzoną w I
instancji. Kształtując
wobec skazanego
karę łączną
pozbawienia
wolności w
wymiarze 5 lat
i 6 miesięcy,
przy takiej ilości
kar podlegających
łączeniu, sąd
odwoławczy orzekł
karę łączną
pozbawienia

wolności jednak racjonalną i adekwatną do działalności przestępczej skazanego i jego osoby, nie podlegającą jednak dalszej korekcie na korzyść skazanego, z powodu braku do tego przekonujących argumentów.

Okoliczności sprawy prowadzą do uznania, iż wymierzenie skazanemu, postulowanej kary łącznej pozbawienia wolności „ze znacznym uwzględnieniem zasady absorpcji” , tworzyłoby sytuację, w której zdecydowana większość wymierzonych mu kar jednostkowych zostałaby mu w istocie darowana, co przeczy instytucji kary łącznej.

Analiza skazań świadczy o powtarzających się karygodnych zachowaniach, nie korygowanych przez sprawcę pomimo kolejnych wyroków skazujących, co determinuje jednak przekonanie o jego niepoprawności, demoralizacji oraz nieskuteczności

<p>dotychczas stosowanych reakcji karnych, a to przemawia przeciwko łagodnemu kształtowaniu omawianej reakcji karnej wobec skazanego.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Na podstawie art. 38 pkt 3 nowelizacji wprowadzonej ustawą z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID – 19 (Dz.U. z 2020 r. poz. 1086) – art. 85 § 1 kk otrzymał brzmienie : „Jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregokolwiek z tych przestępstw</p>	

i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa”; tym samym przywrócono model orzekania kary łącznej obowiązujący do dnia 30 czerwca 2015 r.

W poprzednim modelu wymiaru kary łącznej, wprowadzonym nowelą z dnia 20 lutego 2015 r. (obowiązującym w okresie od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 23 czerwca 2020 r.) podstawę wymiaru kary łącznej (art. 85 § 1-3 kk) stanowiły: kary jednostkowe (lub łączne): 1) tego samego rodzaju (lub inne podlegające połączeniu); 2) podlegające wykonaniu przynajmniej w części (z zastrzeżeniem art. 89 kk); 3) niezależnie od tego, czy wymierzono je za przestępstwa, które zostały popełnione przed zapadnięciem pierwszego, chociażby nieprawomocnego wyroku co do

któregoś z tych przestępstw; 4) z ograniczeniem przewidzianym dla kary wymierzonej za przestępstwa popełnione w czasie, gdy wykonywana była inna kara (art. 85 § 3 kk), prowadząca do wykluczenia możliwości połączenia obu tych kar.

Natomiast aktualnie (od dnia 24 czerwca 2020 r.) wobec powrotu do pierwotnego modelu wymiaru kary łącznej (obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 r.) - podstawę wymiaru kary łącznej stanowią kary jednostkowe: 1) tego samego rodzaju (lub inne podlegające łączeniu); 2) wymierzone za przestępstwa, które zostały popełnione przed zapadnięciem pierwszego, chociażby nieprawomocnego wyroku co do któregokolwiek z tych przestępstw; 3) niezależnie od tego, czy zostały już wykonane.

Niewątpliwie zatem podstawową przesłanką

wymierzenia kary łącznej jest aktualnie zaistnienie realnego (rzeczywistego) zbiegu przestępstw. Realny zbieg przestępstw będący podstawą wymierzenia kary łącznej ma miejsce wówczas, gdy sprawca popełnia dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadnie pierwszy wyrok - chociażby nieprawomocny - co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Podstawowym warunkiem zbiegania się dwóch lub więcej przestępstw popełnionych przez tego samego sprawcę jest stwierdzenie, iż nie zostały one przedzielone wyrokiem skazującym. Niezależnie bowiem od tego, ile przestępstw popełniono, ich łańcuch tworzący zbieg realny, stanowiący podstawę wymiaru kary łącznej zostaje przecięty w chwili wydania przez sąd pierwszej instancji wyroku skazującego co do któregośkolwiek z nich.

Art. 4 kk regulujący zasady prawa karnego międzyczasowego, generalnie nie będzie miał zastosowania wtedy, jeżeli zasady intertemporalne w danej sprawie określają przepisy szczególne (np. art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2015 r. poz. 396 – zob. postanowienie SN z dnia 16 lutego 2017 r., II K 347/16, LEX nr 2284181). Takim szczególnym unormowaniem, w realiach przedmiotowej sprawy jest art. 81 ust. 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 roku o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID – 19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID – 19 (Dz.U. z 2020 r. poz. 1086). Uregulowanie przewidziane w art. 81 w/w

ustawy literalnie dotyczy jednakże tylko dwóch sytuacji, a mianowicie: pierwszej – gdy kary zostały prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed dniem 24 czerwca 2020 r. (art. 81 ust. 1) oraz drugiej – gdy kary zostały prawomocnie orzeczone po dniu wejścia w życie tej ustawy (art. 81 ust. 2) i wówczas (ściśle w odniesieniu do tych dwóch uregulowań) wyłączone jest stosowanie generalnej zasady prawa karnego międzyczasowego z art. 4 kk.

Przepisy art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz.U. z 2020 r. poz. 1086) nie wyłączają

stosowania art. 4 § 1 kk w sytuacji, gdy tylko jedna z kar, których połączenie sąd rozważa w postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego, została prawomocnie orzeczona do dnia 23 czerwca 2020 r. albo po tej dacie

(postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 13 października 2021 r. I KZP 2/21, Legalis).

Prawidłowe stosowanie art. 4 § 1 kk w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego „polega na rozważeniu „względności ustaw” przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu” (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2015 r., IV KK 224/14, LEX nr 1622330, D. Kala, M. Klubińska, Kara łączna i wyrok łączny, Kraków 2017, s. 132 – 133). W świetle

powyższych uwag nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości, że przepisy art. 81 ust. 1 i 2 Tarczy 4.0 mają w stosunku do art. 4 § 1 kk charakter przepisów wyjątkowych, czy inaczej mówiąc takich, które modyfikując ostatnio wymienioną regulację razem z nią współwyznaczają treść normy prawnej.

Procedowanie sądu I instancji nie było więc prawidłowe:

- pominął, iż skazanie na karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności wyrokiem z dnia 15 marca 2019 roku w sprawie II K 676/18 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. (opisane w punkcie I) uprawomocniło się 6 września 2019 roku. Orzeczona nim kara łączna pozbawienia wolności nie została wykonana;

- żadna z kar pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych wyrokami jednostkowymi

opisanymi w punktach I- VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku nie została wykonana;

- w konsekwencji zachodzą podstawy do wydania wyroku łącznego w oparciu o stan prawny obowiązujący w okresie 2015-2020, albo od 24 czerwca 2020 roku. Sąd rejonowy pominął kompletnie porównanie obu stanów prawnych w oparciu o art. 4 § 1 kk pod kątem „względności” ustaw;

- w ramach aktualnego stanu prawnego (ignorując całkowicie problematykę intertemporalną) wybrał konfigurację skazań tworzących realny zbieg przestępstw według przesłanek art. 85 § 1 kk. Tym samym pominął zupełnie, iż na podstawie art. 4 § 1 kk do wyroku łącznego powinien zastosować stan prawny obowiązujący przed 24 czerwca 2020 roku, dający podstawę do połączenia kar pozbawienia

wolności
wymierzonych
wszystkimi
skazaniami
stanowiącymi
przedmiot
niniejszego
postępowania.

Oczywiste jest, że
co najmniej przepisy
nowe, tj.
obowiązujące od
dnia 24 czerwca
2020 r., dają
możliwość
połączenia
niektórych kar
wymierzonych
poszczególnymi
wyrokami
skazanemu (jak
zrobił to sąd
rejonowy) a to
z tego względu,
że w sprawach
tych czyny zostały
popelnione, zanim
zapadł pierwszy
wyrok, chociażby
nieprawomocny, co
do któregokolwiek
z tych przestępstw.
Zaznaczyć należy,
że połączeniu kar
nie stoi obecnie
na przeszkodzie
wykonanie kar w
całości bądź części.

Na gruncie
przepisów
obowiązujących do
dnia 24 czerwca
2020 r., łączeniu
podlegały wyłącznie
kary podlegające
wykonaniu (art. 85 §
1 kk).

Zgodnie z art. 85 § 2 kk (w okresie 2015 - 2020) podstawą kary łącznej są kary „wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części”. W art. 85 § 2 kk chodzi o takie kary, w stosunku do których nie została zakończona procedura ich wykonania. Nie może stanowić podstawy wymiaru kary łącznej kara, która nie podlega wykonaniu w momencie rozważania kwestii wymiaru kary łącznej, a więc taka, która nie podlega wykonaniu z tego powodu, że została już w całości wykonana lub nie została wykonana w całości, lecz zaktualizowały się przesłanki wykluczające jej wykonanie. (III KK 72/17 - wyrok SN - Izba Karna z dnia 21-03-2017, Legalis). Negatywna przesłanka łączenia kar określona w art. 85 § 2 kk poprzez sformułowanie: kary „podlegające wykonaniu” wyklucza możliwość wymiaru kary łącznej na podstawie

kar jednostkowych lub kary albo kar łącznych, jeżeli w momencie orzekania o tym kary zostały wykonane. Sąd II instancji uznał, że możliwe było tylko połączenie kar wymierzonych za przestępstwa opisane w punktach I -VIII komparycji wyroku według stanu prawnego obowiązującego do dnia 24 czerwca 2020 roku.

W ramach badanych skazań określających przedmiot niniejszego postępowania o wydanie wyroku łącznego nie zostały wykonane kary wynikające ze skazań opisanych w punktach I -VIII.

Kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako „na nowo” i jako taka stanowić musi syntetyczną, całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca

działać na korzyść
skazanego, ale jako
instytucja
gwarantująca
racjonalną politykę
karania w stosunku
do sprawcy wielości
- pozostających w
realnym zbiegu –
przestępstw.

W wyroku z dnia
18 kwietnia 2019
r. w sprawie
K 14/17 Trybunał
Konstytucyjny
orzekł, iż art. 86 §
4 ustawy z dnia 6
czerwca 1997 r. –
Kodeks karny (Dz.U.
z 2018 r. poz.
1600, ze zm.) w
zakresie, w jakim
różnicuje sytuacje
osób, wobec których
zastosowanie miała
już wcześniej
instytucja kary
łącznej, od osób,
co do których ta
instytucja
zastosowania nie
miała, w ten sposób,
że umożliwia w
stosunku do tej
pierwszej kategorii
osób podwyższenie
dolnej granicy kary
łącznej, a także
orzeczenie kary
rodzajowo
surowszej, tj. kary
25 lat pozbawienia
wolności, jest
niezgodny z art. 32
ust. 1 Konstytucji
Rzeczypospolitej
Polskiej.

Trybunał podkreślił, że w wypadku ocenianego obecnie stosowania art. 86 § 4 kk ustawodawca nie przewidział „mechanizmu kompensującego” ewentualne gorsze potraktowanie wynikające z uwzględnienia wysokości wcześniej wymierzonej kary łącznej. Po wejściu w życie kwestionowanego przepisu wszyscy sprawcy wielokrotnych przestępstw pozostają w niepewności co do granic wymiaru kary łącznej; nie znają „widełek”, w jakich będzie się mieścić wymierzona im ostatecznie kara łączna. W chwili popełniania czynu zabronionego sprawca wielokrotny nie wie, jakie reguły znajdą zastosowanie do wymiaru kary: czy dolna granica kary pozbawienia wolności będzie wyznaczona przez wysokość kary jednostkowej czy łącznej, co do zasady wyższej niż naj-wyższa kara jednostkowa. W ustawie nie ma mechanizmu, który zapewniłby

skazanemu, że nie będzie potraktowany gorzej niż inny skazany, wobec którego przed wydaniem wyroku łącznego nie orzeczono jeszcze żadnej kary łącznej. Zresztą stosowanie takiego mechanizmu w praktyce pociągnęłoby za sobą raczej dalej idącą komplikację, aniżeli uproszczenie wymiaru kary łącznej, które było celem nowelizacji przepisów o karze łącznej.

Uzależnienie rodzaju kary orzekanej w wyroku łącznym, a także uzależnienie jej dolnej granicy od przypadkowej okoliczności, jaką jest wcześniejsze orzeczenie kary łącznej, nie tylko nie służy przyspieszeniu i uproszczeniu jej wymiaru, ale ponadto jest nieproporcjonalne i może prowadzić do orzekania kar surowszych niżby to było dopuszczalne w sytuacji wymierzania wielokrotnemu sprawcy pierwszej kary łącznej.

Trybunał nie znajduje argumentów uzasadniających

zróżnicowanie sytuacji sprawców, jakie wynika z treści kwestionowanego przepisu. Wyroki łączne, w których sądy wymierzają kary na podstawie art. 86 § 4 kk nie spełniają więc konstytucyjnych wymogów wyroku sprawiedliwego.

Sąd II instancji w oparciu o powyższe zasady ustalił w jakich granicach może orzekać nową karę łączną pozbawienia (2 lat – najsurowszy jednostkowy wyrok SR w Piotrkowie Tryb. w sprawie VII K 114/21, do 6 lat i 10 miesięcy – sumy kar uwzględniającą kary łączne i pozostałe kary jednostkową opisaną w części wstępnej zaskarżonego wyroku).

Uwzględniając treść zaskarżonego wyroku skazany miałby do odbycia orzeczoną nim karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 3 lat i 8 miesięcy oraz kary łączne pozbawienia wolności: 2 lat i 3 miesięcy – wyrok SR w Piotrkowie Tryb. w sprawie VII K 676/18, 2 lat oraz 10

miesiący wyrok SR
w Piotrkowie Tryb.
w sprawie VII K
402/21.

Sąd I instancji ustalił
nieprawidłowo z
jakich skazań i
w jakich granicach
może orzekać nową
karę łączną, co
kompletnie pomiął
skarżący. Celem
instytucji kary
łącznej jest oddanie
zawartości
kryminalnej
popelnionych przez
skazanego czynów,
a nie premiowanie
sprawców
popelniających wiele
przestępstw. Przy
czym podkreślić
należy, że całkowitą
zasadę absorpcji
stosować należy
wyjątkowo albo
wtedy, gdy wszystkie
czyny wykazują
bardzo bliską więź
podmiotową i
przedmiotową, albo
orzeczone za
niektóre czyny kary
są tak minimalne,
że w żadnym
stopniu nie mogłyby
rzutować na karę
łączną, albo też
istnieją jakieś
szczególne
okoliczności
dotyczące osoby
skazanego; żadna z
tych sytuacji nie ma
miejsca w niniejszej
sprawie.

Kształtując wobec skazanego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy, sąd odwoławczy uwzględnił, iż A. W. był wielokrotnie skazywany za poważne przestępstwa przeciwko mieniu na bezwzględne kary pozbawienia wolności.

Związek przedmiotowy, i terytorialny pomiędzy czynami w ramach podlegających połączeniu skazań jest bliski; czasowy odległy – co przeciwdziała absorpcji kar.

Wobec uprzedniej karalności skazanego wskazującej na wysoki stopień demoralizacji, sąd odwoławczy nie miał podstawy, by zastosować zasadę zbliżoną do absorpcji i obniżyć jeszcze orzeczoną w II instancji wobec skazanego karę łączną pozbawienia wolności, podnosząc że wykonywanie tej kary w orzeczonym ostatecznie wymiarze zwiększa możliwości, aby

	<p>sprawcę wychować, ale też wdrożyć do przestrzegania porządku prawnego, pokazać mu, iż w warunkach takiej karalności nie może liczyć na postulowaną w apelacji pobłażliwość. Kara ta uwzględnia z drugiej strony także pozytywne przemiany w postawach skazanego.</p> <p>Brak jest jakiegokolwiek racjonalnego powodu do jej większego złagodzenia, zwłaszcza w drodze zastosowania do skazanego zasady pełnej absorpcji, do czego nie ma żadnych podstaw.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Sąd I instancji rażąco naruszył art. 4 § 1 kk i nie ocenił w ramach zasad intertemporalnych, na podstawie jakiej ustawy (w przypadku jej zmiany) powinien orzekać w przedmiocie wyroku łącznego. W konsekwencji zastosował ustawę</p>		

obowiązującą obecnie, która nie była względniejsza dla skazanego, Dlatego sąd odwoławczy na podstawie art. 440 kpk zmienił zaskarżony wyrok łączny (poza zarzutami apelacji), stosując do jego wydania korzystniejszy dla skazanego stan prawy obowiązujący przed 24 czerwca 2020 roku.

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zmiana
zaskarżonego
wyroku:

1. przez przyjęcie, że
A. W. był skazany
prawomocnymi
wyrokami:

I. Sądu Rejonowego
w Piotrkowie
Trybunalskim z dnia
5 marca 2019 r. w
sprawie II K 676/18
za przestępstwa:

- z art. 281 kk i art.
157 § 2 kk w zw. z art.
11 § 2 kk w zw. z art.
64 § 2 kk popełnione
w dniu 10 maja
2018 r. na karę 1
roku i 8 miesięcy
pozbawienia
wolności,

- z art. 288 § 1
kk w zw. z art. 91
§ 1 kk popełnione
w okresie od 8
listopada 2017 r.
do 12 grudnia 2017
r. na karę 1
roku pozbawienia
wolności,

- jako karę łączną
Sąd wymierzył karę
2 lat i 3 miesięcy
pozbawienia
wolności, którą
skazany odbywa w
okresie od 30
października 2020
r. godz. 23:35 do
dnia 19 czerwca
2022 r. godz.
23:35, z zaliczeniem
na jej poczet
okresu pozbawienia

wolności od dnia
10 maja 2018 r.
godz. 19:10 do dnia
19 grudnia 2018 r.
godz. 12:40;

II. wyrokiem
łącznym Sądu
Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalski z dnia
1 lipca 2021 r. w
sprawie II K 679/20,
którym wymierzono
karę łączną 1
roku i 9 miesięcy
pozbawienia
wolności, którą
skazany powinien
odbyć w okresie
od dnia 4 lipca
2022 r, godz. 23.35
do dnia 28 marca
2024 r, godz.23.35,
z zaliczeniem na
jej poczet okresów
zatrzymania: w dniu
5 lutego 2020 r.
od godz. 15.45. do
godz. 17, 45, od 18
lutego 2020 r. godz.
15:05 do dnia 19
lutego 2020 r. godz.
15:05, obejmującą
skazania:

Ila. Sądu
Rejonowego w
Radomsku z dnia 26
sierpnia 2020 r. w
sprawie II K 260/20
za przestępstwo z
art. 278 § 1 kk w
zw. z art. 64 § 1 kk
popelnione w dniu
4 stycznia 2020 r.
na karę 10 miesięcy
pozbawienia
wolności;

Ib. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 2 października 2020 r. w sprawie II K 520/20 za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 5 sierpnia 2019 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności i 130 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda;

Iic. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 października 2020 r. w sprawie II K 432/20 za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w okresie od 5 lutego 2020 r. do 18 lutego 2020 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

IId. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 30 marca 2021 r. w sprawie VII K 586/20 za przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w okresie od 13 do 16 listopada 2019 r. na karę 4 miesięcy

pozbawienia
wolności;

III. Sądu
Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim z dnia
8 lipca 2021 r. w
sprawie VII K 114/21
za przestępstwo z
art. 279 § 1 kk
w zw. z art. 64
§ 2 kk popełnione
w dniu 18 maja
2020 r. na karę
2 lat pozbawienia
wolności oraz 80
stawek dziennych
grzywny po 20
złotych; karę
pozbawienia
wolności skazany
powinien odbyć w
okresie od 21
stycznia 2025 r.
godz. 23:35 do dnia
19 stycznia 2027
r. godz. 23:35, na
jej poczet zaliczono
okres zatrzymania
od 18 maja 2020 r.
godz. 13:50 do 19
maja 2020 r. godz.
14:47;

IV. Sądu
Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim z dnia
24 września 2021
r. w sprawie
VII K 402/21 za
przestępstwa:

- z art. 278 § 3 kk w
zw. z art. 278 § 1 kk
w zw. z art. 64 § 1 kk
popełnione w dniu 1
października 2020 r.
na karę 8 miesięcy

pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 10 złotych;

- z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnione w dniu 1 października 2020 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- jako karę łączną Sąd wymierzył karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany powinien odbyć w okresie od 28 marca 2024 r. godz. 23:35 do 21 stycznia 2025 r. godz. 23:35, na jej poczet zaliczono okres od 1 października 2020 r. godz. 20:44 do 2 października 2020 r. godz. 16:40;

2. Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 i § 2 kk, w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu przed 24 czerwca 2020 roku orzeczenie w stosunku do skazanego A. W.:

- z wyroków opisanych w punktach: I, II, III, IV kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości 5 lat i 6 miesięcy;

- z wyroków opisanych w punktach IIb i III kary łącznej grzywny w wysokości 140 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

3.ustalenie, że wyroki opisane w punktach I, II, III, IV w częściach dotyczących wykonania kary pozbawienia wolności oraz wyroki opisane w punktach IIb i III w częściach dotyczących wykonania kary grzywny zostają pochłonięte niniejszym wyrokiem łącznym, zaś w pozostałym zakresie podlegają odrębnemu wykonaniu;

4.na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczenie skazanemu A. W.:

- okresu wykonania kary w sprawie II K 676/18 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. od 30 października 2020 r. godz. 23:35, z zaliczeniem na jej poczet okresu pozbawienia wolności od 10 maja

2018 r. godz. 19:10
do 19 grudnia 2018 r.
godz. 12:40;

- okresów
zatrzymania w
sprawie II K 679/20
Sądu Rejonowego w
Piotrkowie Tryb: w
dniu 5 lutego 2020
r. od godz. 15.45. do
godz. 17, 45, od 18
lutego 2020 r. godz.
15:05 do dnia 19
lutego 2020 r. godz.
15:05;

- okresu zatrzymania
w sprawie VII
K 114/21 Sądu
Rejonowego w
Piotrkowie Tryb. od
18 maja 2020 r.
godz. 13:50 do 19
maja 2020 r. godz.
14:47;

- okresu zatrzymania
w sprawie VII
K 402/21 Sądu
Rejonowego w
Piotrkowie Tryb. od
1 października 2020
r. godz. 20:44 do 2
października 2020 r.
godz. 16:40;

5.na podstawie
art. 576 § 1
kpk stwierdzenie,
że z chwilą
uprawomocnienia
się niniejszego
wyroku wyrok łączny
Sądu Rejonowego w
Piotrkowie
Trybunalskim w
sprawie II K 679/20
traci moc;

Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Rozstrzygnięcia te mają podstawy prawne we wskazanych przepisach. Określanie przedmiotu tego postępowania (jakie skazania podlegają łączeniu) i wymiaru kary łącznej zostało w omówione we wcześniejszych rozważaniach. Szczegółowe rozważania co do wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności zostały zawarte we wcześniejszych analizach. Sąd odwoławczy podzielił przedstawione w zaskarżonym wyroku przesłanki do rzutujące na wymiar kary łącznej grzywny.</p>	
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>	

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6	Sąd II instancji zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędy adw. J. B. kwotę 146. 60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu skazanemu w postępowaniu odwoławczym.	
7	Sąd odwoławczy zwolnił skazanego A. W. od wydatków w poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym, albowiem skazany odbywa długotrwałą karę pozbawienia wolności i nie ma dochodów.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Skazany		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana